

Vážení čtenáři, milé čtenářky,

i další uplynulý týden v podání Fialovy pětidemoliční vlády se nesl v duchu skandálů a asociálních návrhů. Zdaleka největší kauzou minulého týdne se stal naprosto nevidaný záznam z jednání ministra práce a sociálních věcí Mariana Jurečky s generálním ředitelem Úřadu práce Viktorem Najmonem. V rámci něj mu nabízí – v případě, že sám v tichosti rezignuje – tzv. zlatý padák, tedy mimořádnou odměnu. Pokud tak neučiní, dostane naopak špatné ohodnocení a bude těžko ve státní správě hledat práci...

Tak zaprvé – Jurečka tvrdí, že je s Najmonovou prací zjevně nespokojený, přesto mu jakožto odstupné za vyhazov nabízí mimořádnou odměnu. Když vláda hledá každý způsob, jak lidem sebrat peníze, možná by mohla začít plnit to, co slibovala, a nerozhazovat peníze na mimořádné odměny vysokým státním úředníkům za špatně odvedenou práci. Jurečkovi se nelíbilo pozdní vyplácení příspěvků na děti či na bydlení, způsob pomoci Ukrajincům, nebo pomalé fungování úředníků po celé zemi, za to všechno si měl ale Najmon přijít na tučné odstupné, pokud dobrovolně rezignuje. Kdo z vás dostane extra bonus za to, když odvede svoji práci špatně? Pod vedením našich ministrů je to však patrně možné. Jurečkovo jednání, kdy Najmonovi vyhrožuje negativním hodnocením, pokud sám nerezignuje, navíc podle všeho porušuje zákoník práce a dle právníků přesahuje také do trestněprávní roviny ve věci vyhrožování. Jestli byl, nebo nebyl, spáchán trestný čin, by měly posoudit orgány činné v trestním řízení. Každopádně platí, že takové jednání je mimořádně odporové. Máme tu tedy ministra, jehož jednání by mohlo dle některých právníků naplňovat znaky dvou trestných činů – podplácení a vydírání. Jen připomínám, že podobná situace před několika lety odstartovala pád Nečasova kabinetu, tady to ale vypadá, jako by se vlastně nic zásadního nestalo a celá situace brzy vyšumí do ztracena. A to i díky postoji premiéra Fialy, který navzdory názorům právníků považuje za Jurečkův postup za korektní. Fiala mimo jiné prohlásil: *"Pan ministr hledal cestu, jak to vyřešit, a nakonec se to vyřešilo. Jsem rád, že pan ministr Jurečka našel řešení a budeme se posouvat, aby úřady práce pod novým vedením se staly dostatečně moderní a plnily své úkoly."* No já snad nevěřím vlastním uším. Ostatně vyzvala jsem premiéra, aby se aspoň jednou zachoval jako chlap. Nebyl schopen vyhodit z vlády korupcí prolezlý Rakušanův STAN, jmenoval lidovce Hladíka, jehož účast v brněnské bytové korupční kauze je dodnes nevyřešená, Piráty zase v Europarlamentu nechává hlasovat nejen vyloženě proti zájmům naší země, ale dokonce i proti vládě, v níž mají teplá místa. Ale jak vidno, pan Fiala se do stolu bouchnout nechystá. Bohužel. Aspoň jednou by mohl ukázat, že je předsedou vlády a ne pouhou loutkou.

S novým způsobem, jak sebrat peníze dalším třem milionům občanů naší země, přišel v minulém týdnu také ministr financí Stanjura. Stát totiž plánuje zrušit příspěvek na stavební spoření a upravovat se také budou již stávající smlouvy, u kterých se státní podpora sníží na polovinu. Podle mluvčího ministerstva financí je návrh v pokročilé fázi koaličního vyjednávání, a to znovu navzdory varování odborníků. Dle zástupců stavebních spořitelien bude zrušení příspěvku znamenat komplikaci při poskytování úvěrů lidem s nižšími příjmy. Vláda tak sice dle odhadů ušetří ročně čtyři miliardy, právě díky těmto čtyřem miliardám ale systém stavebního spoření generuje každoročně 60 miliard nízkouročených účelových úvěrů, např. na rekonstrukce, které jsou dostupné i pro nízkopříjmové domácnosti. Životní úroveň nižších tříd tak zase o kus klesne a sníží se objem investic jen proto, aby to vypadalo, že vláda v boji s ekonomickou krizí něco dělá. Že jde o další asociální krok už ale naše média neřeknou. A nezeptají se, proč je třeba tak rychle ušetřit 4 miliardy korun na straně jedné, ale zvýšit výdaje na zbrojení na straně druhé. A to prosím ne o jednotky miliard, ale o desítky!

Zarazila mě také tahle formulace v oficiální tiskové zprávě německého Bundestagu. Německá vláda na dotaz přiznala, že novinářům veřejnoprávních i soukromých médií vyplatila od roku 2018 v přepočtu asi 35 milionů korun. Ve zprávě ale zároveň stojí, že zveřejněná částka nezahrnuje honoráře vyplacené novinářům Spolkovou zpravodajskou službou, a to z důvodu "státního blaha". Občané Německa se tedy ze zprávy dozví, že tajné služby sponzorují mainstreamový tisk, ale pro jejich ochranu bude lepší, když o tom vlastně nebudou nic vědět. Aneb "*nechte sebou manipulovat a raději se na nic neptejte, bude vám lépe*". Skoro jako Orwell, akorát dystopií je v tomto případě vyspělý západ, ke kterému vzhlížíme a snažíme se mu přibližovat pokusy typu vládního zmocněnce pro dezinformace. Vlády přece ví vždycky nejlépe, co občan může vědět a jaké názory a informace jsou pro něj ty správné.

Nevěřila bych, že někdy budu souhlasit s Danielovou Drtinovou, ale v rozhovoru s Čestmírem Strakatým naprosto trefně pojmenovala chování novinářů během prezidentské volby. Ty, kteří navlékli flanelku a nekriticky fandili Petru Pavlovi, nazvala „*užitečnými idioty*“. V tomto případě musím ocenit odvahu paní Drtinové vystoupit tímto způsobem a přímo poukázat na problém týkající se role médií v politických kampaních. Bohužel ale musím konstatovat, že novináři nejsou těmi jedinými, kdo mnohdy v kampani plní roli těchto užitečných idiotů. Do podobné role se často sami staví také umělci.

Také jste si všimli, s jakou nechutí informovala média o setkání představitelů Číny a Ruska? Z čeho to pramení? No přece z obav USA z možné spolupráce Čínské lidové republiky a Ruské federace. Čínský prezident Si Ťin-pching od svého zvolení v roce 2012 se setkal s ruským prezidentem Vladimírem Putinem mnohokrát. Jeho nedávná třídní návštěva Moskvy byla čtyřicátým společným jednáním, ale prvním od začátku rusko-ukrajinského konfliktu v únoru 2022. Bylo pochopitelné, že se stala centrem pozornosti celého světa. „*Nyní probíhají změny, jaké nebyly vidět 100 let*“, prohlásil v Moskvě Si Ťi-pching. „*A my...společně řídíme tuto změnu*“. Ve skutečnosti spíše než o „změny“ došlo k posílení vzájemných vztahů a k jistým posunům na mezinárodní scéně.

Američtí představitelé vyjádřili obrovskou obavu, že Čína vojensky podpoří Rusko v rámci vojenské operace na Ukrajině. K tomu však nedošlo. Čínský prezident odmítl podniknout přímé kroky na podporu ruských vojenských akcí na Ukrajině. Naopak oba lídři zdůraznili, že jádrem vztahu jejich zemí je vzájemný hospodářský zájem, a nikoli akce proti třetím zemím. To zdůraznil i ministr pro hospodářský rozvoj Maxim Rešetnikov, který poznamenal, že v roce 2022 dosáhl obchodní obrát mezi Ruskem a Čínou rekordních 190 miliard dolarů a nadále roste. Rusko dodává do Číny plyn, ropu a uhlí. Čína na oplátku investuje do ruské plynárenské chemie, dřevozpracujícího i automobilového průmyslu a výstavby dopravních uzlů.

Ruský politolog Anton Bredikhin zdůraznil především rozvoj energetického sektoru a spolupráce ve vědeckotechnickém průmyslu. Hovořil také o průlomu v oblasti digitalizace, zejména uvolnění vysokorychlostních mobilních telefonů a počítačů domácí výroby. „*Myslím, že na podzim se již objeví první modely, které budou využívat i úřady. Potřebujeme bezpečný systém, který není k dispozici CIA...Tak jako kdysi Číně pomohl Sovětský svaz, díky kterému se země stala jadernou velmocí, tak nám dnes Čína pomůže vyvinout naše digitální technologie*“, vysvětlil Bredikhin. A dodal, že společná rusko-čínská výroba komunikačních zařízení pomůže posílit suverenitu obou zemí.

Situaci na Ukrajině nebylo možné ignorovat. Čínský lídr se snažil prezentovat postoj jeho země jako „objektivní a k ruské invazi na Ukrajinu nezaujatý postoj“. Poslanec německého Bundestagu Jan

Nolte poukázal na fakt, že Čína může být prostředníkem pro urovnání vztahů mezi Ruskem a Ukrajinou. „*Čínský dvanáctibodový plán našel určitý souhlas jak v Rusku, tak na Ukrajině. Čína již dosáhla významného zahraničněpolitického úspěchu, když se jí podařilo vyjednat obnovení diplomatických vztahů mezi nepřátelými Iránem (šíitský stát) a Saúdskou Arábií (sunnitský stát). A to v regionu, kde USA věřily, že pouze oni mohou být prostředníky*“, připomněl Nolte.

Putin, který původně čínský mírový plán odmítl, tak nyní řekl, že je otevřený procesu vyjednávání v souladu s čínským dokumentem, ale jeho úspěch bude záviset na ochotě jednat západních zemí a Kyjeva. Pokud jde především o USA, na nichž je Kyjev závislý, tak tam zatím žádná ochota jednat neexistuje. Formálně Spojené státy čínský plán odmítly, protože nevyzval Rusko k odchodu z Ukrajiny. Některé zdroje z Pentagonu dokonce naznačily, že není v zájmu amerického zbrojařského průmyslu válku brzo ukončit. A někteří politici připomněli, že dosud nebyl splněn cíl avízovaný ministrem obrany Austinem, tedy oslabit Rusko do té míry, že již nikdy nebude schopné vést jakýkoli ozbrojený boj.

Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenský se sice k čínskému plánu vyjádřil skepticky, protože stále trval na stažení ruských jednotek z celého ukrajinského území, ale současně vyjádřil ochotu se Sin Ťi-pchingem jednat. Oba prezidenti spolu zatím nehovořili, ale podle amerického Wall Street Journalu je jejich rozhovor na spadnutí. A právě potenciální úspěch čínské diplomacie při řešení rusko-ukrajinského konfliktu je pro americké představitele nestravitelným soustem, neboť pro ně i nadále je Čína nepřitelem číslo jedna. Nemohou tedy tolerovat snahy nepřítele pomáhat jejich ukrajinskému spojenci. To vnímá i britský spisovatel a bývalý velvyslanec Spojeného království v Uzbekistánu Craig Murray, který nyní ostře zkritizoval americkou snahu přesvědčit Británii, že Čína je i jejím nepřítelem.

„*Čína je vnímána jako nepřítel, protože USA byly donuceny vzít v úvahu i možnost zániku jejich ekonomické nadvlády*“, napsal Murray. Podle něj je jen otázkou času, kdy dolar přestane být hlavní světovou měnou. Mimochodem Putin v Moskvě oznámil, že čínský juan by se měl stát hlavní zahraniční měnou Ruska.

„*Také nechápu, v čem by měly být čínské zájmy v rozporu s britskými*“, diví se Murray. „*Už si ani nepamatuji, kdy jsem si koupil něco, co nebylo vyrobeno Číně. K mému překvapení i naše ojeté Volvo a i laptop, na němž toto píšu*“. Všechny velmoci se snaží využít svou moc k vojenskému ovládnutí nových území, aby získaly nové ekonomické zdroje. Mimochodem od tolik omílaného Tibetu Spojené státy napadly Vietnam, Kambodžu, Irák, Afghánistán a Libyi. USA mají mezi 750 a 1100 zahraničních vojenských základen, zatímco Čína jich nemá ani 10. Čína zvyšuje svůj ekonomický vliv v řadě zemí na světě, ale nepoužívá k tomu vojenské prostředky. „*Čína není naším nepřítelem*“, uzavírá bývalý britský velvyslanec Murray. A myslím, že to platí nejen pro Velkou Británii, ale i Českou republiku. Mohli by si to možná uvědomit i čeští politici.

Odkaz na aktuální video naleznete zde: <https://www.youtube.com/watch?v=OXpgBMYQohU>

Krátké vystoupení k výročí bombardování Jugoslávie před velvyslanectvím Srbska:
<https://www.youtube.com/watch?v=DThq8vjc3yY>